

ร้านหนังสือ
ที่มีแต่นิยายรัก

ประชาคม ลุนาชัย

ก า ร อ ่ าน คื อ ร าก ฐ าน ที่ ส ำ ค ัญ

นลินีไม่เคยยอมวางหนังสือในมือลง เธอนึกถึงประกายตาแวววาว
ของดานิเยร์ ชายผู้กลับจากสงคราม แผลงตัวอยู่ในความเจ็บปวรีผองน้ำ

อาศัยพักนอนเยี่ยงคนจรตามป่าไหล่เขา เก็บงำบทเพลง
ที่เขายากร้องไว้ให้หัวใจ เธอยิ้มอย่างรู้สึกปิติยินดีกับการอ่าน
ถอนหายใจพักเหนื่อย เปิดหนังสือในมือแล้วอ่านซ้ำอีกรอบ

-ประชาคม ลูนาชัย

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรู๊ป

ร้านหนังสือที่มีแต่นิยายรัก

แอมรสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **แอมรสำนักพิมพ์**

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรกโดยแอมรสำนักพิมพ์ พฤศจิกายน 2555

พิมพ์ครั้งที่ 2 มิถุนายน 2556 พิมพ์ครั้งที่ 3 สิงหาคม 2556

พิมพ์ครั้งที่ 4 สิงหาคม 2561 พิมพ์ครั้งที่ 5 พฤษภาคม 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ประชาคม อุบลชัย.

ร้านหนังสือที่มีแต่นิยายรัก.- พิมพ์ครั้งที่ 5.- กรุงเทพฯ: แอมรสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.

(14), 246 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 139)

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง. II. ชื่อชุด.

นว 14ร6 2565

DDC 895.913

ISBN 978-616-18-4711-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธรณี อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายรายการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการต้นฉบับ จตุพล บุญพริต

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์

พิสูจน์อักษร ลาญา พัดเย็น • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำนายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

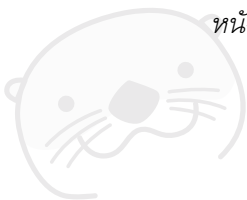
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 245 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

“หนังสือเล่มใดเขียนด้วยความรัก
หนังสือเล่มนั้นเป็นนิยายรัก”

กรุณาอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 5)

ร้านหนังสือที่มีแต่นิยายรัก ล้วนสร้างความอึดอึ้งใจ ความสะเทือนอารมณ์ ความหวนระลึกถึงคนและสถานที่ในวันเก่าก่อน และความรู้สึกร่วมที่บรรดาคนรักหนังสือมีร่วมกัน มาวันนี้ครบรอบ 10 ปีพอดีพอดีหลังจากที่นิยายเรื่องนี้ส่งตรงถึงมือของผู้อ่านมีหนังสือไม่มาก แต่ก็ไม่น้อยที่เรื่องราวซึ่งบรรจุอยู่ในนั้นจะก้าวข้ามผ่านกาลเวลาโดยไร้เวลา ร้านหนังสือที่มีแต่นิยายรักเล่มนี้ก็เป็นดังประโยคก่อนหน้าเช่นกัน

นิยายรักที่มีนิยายรักซ้อนทับอยู่เรื่องนี้ ไม่ใช่แค่นิยายที่จะทำให้ผู้อ่านรู้สึกวูบไหวไปกับการกระทำของตัวละครเท่านั้น แต่จะทำให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงไปของคนคนหนึ่งที่ดีขึ้นและกำจัดอคติออกไปจากใจได้ อาจจะด้วยคนคนหนึ่งที่เขาเข้ามาในชีวิต หรือสิ่งหนึ่งที่เธอคนนั้นตัดสินใจเดินเข้าไปหา

เช่นประโยคที่ภูตินบอกกับบลิดาว่า “หนังสือที่ดีที่สุดก็คือเล่มที่เธอเลือกเอง เลือกสิ เล่มที่อยู่ในมือเธอนั้นแหละดีที่สุด”

หวังว่าคุณจะเรียนรู้จักและสัมผัสได้ถึงคำว่า “ความรัก” จากนิยายรักเล่มใดเล่มหนึ่งในชีวิตเช่นที่บลิดาได้รับนะคะ

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 - 4)

ประชาคม ลุนาชัย เป็นนักเขียนอาชีพ สร้างงานเขียนไว้มากมาย
หลายเล่ม และหลากหลายประเภท ทั้งนวนิยาย เรื่องสั้น สารคดี
แม้แต่บทกวีและความเรียง จนเป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน จัดให้เขา
เป็นหนึ่งในนักเขียนชั้นนำของนักเขียนไทยร่วมสมัย สำหรับ
ร้านหนังสือที่มีแต่नियाรัก เรื่องนี้ เป็นนวนิยายที่เขาเขียนขึ้นใหม่
ส่งตรงถึงบรรณาธิการสำนักพิมพ์ ไม่เคยลงพิมพ์ในนิตยสาร
เล่มใดมาก่อน อีกทั้งเนื้อหาเรื่องราวแห่งความรักและลีลาการ
นำเสนอก็ค่อนข้างต่างไปจากนวนิยายเล่มๆ หลายเรื่องที่เขาเคย
เขียนมา สำนักพิมพ์จึงรู้สึกยินดีที่ได้จัดพิมพ์งานแนวใหม่ๆ ของเขา
และเชื่อว่าผู้อ่านก็คงถูกใจ สุขใจเมื่อได้อ่าน ทั้งยังจะเข้าใจด้วยว่า
ทำไมนักเขียนอย่างเขาจึงตั้งชื่อนวนิยายเรื่องนี้ว่า *ร้านหนังสือ
ที่มีแต่नियाรัก*

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

(เสมือนคำนำผู้เขียน ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1)

อนุภาพแห่งการอ่าน ปฏิกิริยาแห่งการเขียน

ผมเกิดในหมู่บ้านเล็กๆ ที่มีหนังสือเพียงไม่กี่เล่ม แทบทั้งหมดไม่อยู่ในวัดก็โรงเรียน บ้านเรือนบางหลังอาจมีหนังสือสวดมนต์ติดค้างอยู่บ้าง ซึ่งน่าจะติดยามพระมาแบบไม่ตั้งใจหลังจากที่ลูกชายของบ้านนั้นลาสิกขา ไม่มีใครอ่านหรือให้ความสำคัญจนกว่าจะมีลูกหลานอีกคนเตรียมเข้าพิธีอุปสมบท

ไม่มีใครรู้ว่าเรื่องสั้นคืออะไร ไม่มีใครรู้ว่าโลกนี้มีนิยายมีเรื่องแต่งและสารคดี ชาวบ้านที่นี่ไม่เคยเห็นร้านหนังสือหรือห้องสมุด พวกเขาเกิดเป็นลูกชาวนา เด็กรุ่นหลังเติบโตขึ้นมาเพื่อรับช่วงต่อจากพ่อแม่สืบทอดอาชีพดั้งเดิม หนังสือและการอ่านไม่ได้ข้องเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนที่นี่

สี่ปีในโรงเรียนประจำหมู่บ้าน ผมไม่ได้เป็นเจ้าของหนังสือแม้แต่เล่มเดียว แบบเรียนอ่านเอาเรื่องที่ผ่านสายตาในมือของครู มีโอกาสได้สัมผัสบ้างก็ตอนที่ครูให้นักเรียนผลัดกันอ่านบทอาขยานคนละย่อหน้า

ผมรู้จักหนังสือมากขึ้นเมื่อเข้าไปเรียนในเมือง เห็นร้านขายหนังสือ ได้อ่านนิยายและเรื่องสั้น รวมทั้งหนังสือแบบเรียนซึ่งได้เป็นเจ้าของจริงๆ หลายเล่ม การอ่านของผมตอนนั้นส่วนใหญ่ก็เพื่อไปสอบเอาคะแนน แล้วหนังสืออื่นๆ ก็อ่านเอาความบันเทิงไม่ได้คิดว่าจะได้รับสารประโยชน์หรือคุณค่าอะไรนอกเหนือไปจากนั้น

เมื่อมาใช้ชีวิตในเมืองหลวง หนังสือก็ยังคงเป็นความบันเทิงราคาถูกที่ผมพึงพาได้ในฐานะคนรายได้น้อย แทนที่จะเสียเงิน

ซื้อตัวเข้าไปดูหนังในโรง ผมเข้าไปอ่านหนังสือในห้องสมุดประชาชน ไม่ต้องเสียค่าผ่านประตู แถมมีอิสระเลือกอ่านได้ตามรสนิยม และมีหนังสือให้เลือกเป็นร้อยเป็นพันเล่ม

จากนิยายเรื่งรรมย์ ก้าวไปสู่หนังสือแนวอื่น ๆ ความผูกพันกับหนังสือกระชับแน่นชีวิตของผมมากขึ้นเรื่อย ๆ เดินทางไปไหนมาไหน เจอร้านหนังสือก็ต้องแวะเข้าไปดู หมายตาหนังสือที่อยากอ่านไว้ มีเงินเมื่อไรค่อยหาซื้ออ่าน

หนังสือแต่ละเล่มที่อ่านผ่านตาไป แฝงชีวิตผู้คนมากมาย เคลื่อนไหวอยู่ในนั้น ทั้งในความทุกข์ ความสุข และสารพัดปัญหา หลากเงื่อนปมที่คลี่คลายด้วยอุบัติการณ์ต่าง ๆ ผ่านความรู้สึกจากที่เคยอ่านอย่างไม่ได้คาดหวังอะไร หนังสือหลายเล่มนำผมไปสู่ความเป็นคนช่างคิดอย่างเป็นธรรมชาติ

การอ่านที่ส่งผลด้านบวกมาสู่ผมอย่างเป็นรูปธรรมเบื้องต้น เห็นได้ชัดถึงสมาธิมั่นคงในการทำงาน ใจนิ่งในยามจดจ่อกับภารกิจเบื้องหน้า พร้อมกับคิดวางแผนถึงขั้นตอนต่อไปก่อนลงมือทำจริง ๆ จินตภาพจากการอ่าน การคิดถูกผ่องถ่ายมาใช้ในการทำงาน ส่งผลให้การทำงานราบรื่นมีประสิทธิภาพสูงขึ้นกว่าที่เคยทำได้

ประสิทธิผลของการอ่านอีกประการที่เห็นชัดเจน ไม่ว่า จะเขียนจดหมายหรือใช้ภาษาสื่อสารในด้านการพูด ข้างในของผมเหมือนเต็มไปด้วยถ้อยคำที่หยิบมาใช้ได้โดยง่าย

ขณะอ่านหนังสือเพื่อความบันเทิง ผมไม่ได้ตระหนักหรือทรา ว่า นั่นคือการศึกษาย่างหนึ่ง หนังสือแต่ละเล่มก็เป็นเหมือนตำราเรียนเล่มใหญ่ ไม่เพียงในแง่ของศิลปะเรื่องแต่ง แต่ซ่อน ศาสตร์ทางภาษาและองค์ความรู้ด้านอื่นไว้มากมาย ค่อย ๆ ซึมซับเข้าไปในตัวคนอ่านทีละน้อย ๆ แล้วต่อยอดเป็นความสามารถ ทั้งด้านการคิด จินตนาการ วางแผน และจับประเด็น

นั่นคืออานุภาพจากการอ่านที่ส่งผลกระทบทางด้านบวกแก่ตัวผมโดยตรง

เมื่อนั่งลงเขียนหนังสือ ปรากฏการณ์อันน่าแปลกใจเกิดขึ้นแก่ผมเป็นระยะๆ หลายครั้งที่เรื่องราวต่างๆ คิดเอาไว้เพียงน้อยอาจไม่ถึงสิบบรรทัดด้วยซ้ำ ครั้นลงมือเขียนกลับหลังไหลท่วมท้นมาเป็นหลายสิบหน้า ปะติดปะต่อเป็นเรื่องราวได้อย่างน่าอัศจรรย์

ผมจึงเรียกสิ่งนี้ว่า ปาฏิหาริย์แห่งการเขียน

ปาฏิหาริย์ที่ว่าไม่อาจเกิดขึ้นได้ หากไม่ได้รับอานิสงส์มาจากอานุภาพแห่งการอ่าน

ถึงทุกวันนี้ ผมยังผูกพันกับหนังสือไม่ต่างไปจากเมื่อหลายปีก่อน เข้าร้านหนังสือแทบทุกวัน และอ่านหนังสือปีละหลายสิบเล่ม แม้ความบันเทิงจากการอ่านในปัจจุบันจะแพงบว่าตัวเข้าชมภาพยนตร์ในโรง เพราะหนังสือราคาแพงขึ้นตามอัตราค่าครองชีพและต้นทุนการจัดพิมพ์ แต่หนังสือก็ยังเป็นเพื่อนสนิทที่ให้โอสิรภาพในการอ่าน

หนังสือแต่ละเล่มที่ได้อ่าน ได้จุดประกายความคิด สร้างแรงบันดาลใจใหม่ๆ ให้อยากทำงานเขียนออกมาอย่างไม่รู้จบ

หนังสือแต่ละเล่มที่สร้างสรรค์ออกมาได้สำเร็จนอกจากเป็นเม็ดผลแห่งการอ่านแล้ว ทุกเล่มล้วนเป็นแรงงานแห่งความรัก

รักในความฝันที่ก่อประกอประกกันขึ้นเป็นเรื่องราว รักชีวิตของตัวเองที่ได้ยืนหยัดต่อสู้ รักในถ้อยคำที่ได้สื่อสารออกไป รักมนุษยร่วมเผ่าพันธุ์ รักในเสรีภาพ รักสังคมที่อยู่ร่วมกับผู้อื่น รักประเทศที่ได้ถือกำเนิด

ความรักที่ทุ่มเทให้กับการทำงานทุกชิ้น จึงแฝงความมุ่งมั่น

ปรารถนาในสันติ ความสุข ความเสมอภาคของผู้คนไว้ในเรื่องราว
ที่ได้บอกเล่า

ขอให้การอ่านจงอยู่กับท่าน
พร้อมด้วยพลังชีวิต และแรงบันดาลใจ
ประชาคม ลูนาชัย
กุมภาพันธ์ 2554 / อุทยานเขาลำปี พังงา

(เสมือนคำนำผู้เขียน ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 4)

ดวงดาวแห่งความปรารถนา ส่องแสงในทุกที่ที่มีรัก

นิยายบางเรื่องที่เขียนจบไปนานแล้ว ตีพิมพ์เป็นรูปเล่มวางแผง เสนอตัวกับผู้อ่าน เวลาผ่านไปช้าๆ ในก้าวแห่งความเงียบของกาลเวลา คล้ายดวงตาของตัวละครในเรื่องยังทอประกายแห่งชีวิต จ้องกลับมายังตัวผู้เขียน

ไม่มีถ้อยคำบอกกล่าว ไร้ซึ่งบทสนทนา ดวงตาที่จ้องมองราวกับจันทร์เสี้ยวบนท้องฟ้า ลิบไกลและเล็กกระจ้อย หากยังทอแสง ประหนึ่งเสี้ยวประกายแห่งความทรงจำ ยืนยันถึงการคงอยู่ และพวกเรามีชีวิตของตัวเอง

อาจดำรงคงอยู่ยาวนานยิ่งกว่าชีวิตของผู้เขียนหลายเท่า ตราบที่ตัวละครเหล่านั้นยังโปรยหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความรักลงในหัวใจของผู้อ่านได้

ไม่ใช่นิยายรักแสนหวาน หากเป็นนิยายและหนังสือแห่งความรัก

ตลอดการเดินทางในช่วงสามสี่ปีที่ผ่านมา พบพานนักอ่านที่ถือหนังสือเล่มนี้เข้ามาทักทายมากมายหลายตา นักศึกษาสาวน้อย กอดหนังสือแนบอกไว้ด้วยแขนข้างหนึ่ง เธอถ่ายทอดความรู้สึกทั้งรักและเศร้าจากที่ได้อ่าน เธอพูดถึงตัวละคร สถานการณ์ต่างๆ และบรรยากาศของเรื่อง ขณะผู้เขียนได้แต่รับฟังเงียบๆ เพราะหนังสือเล่มหนึ่งในมือของคนอ่านไม่ใช่ของคนเขียนอีกต่อไป นักศึกษาสาวน้อยย่อมเปี่ยมด้วยสิทธิของเธอ ไม่ว่าจะเศร้าหรือสุข ชอบหรือชัง หยิบขึ้นมาสวมกอดหรือวางทิ้งไป

นักศึกษาหนุ่มเดินถือหนังสือเข้ามาพร้อมคำถาม เขาไม่ได้สงสัยในประเด็นหรือเรื่องราวที่ได้บอกเล่าผ่านตัวอักษรไปแล้ว เขาจ้องตาคนเขียนด้วยความหวัง เป็นไปได้ไหมครับที่ใครบางคนจะกลับมา

ผู้เขียนได้แต่ส่งยิ้มอ่อนโยน เป็นไปได้หรือ...เรื่องราวที่จบลงไปแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้อีก หรือเขียนต่ออีกภาคให้เกิดอุบัติการณ์ใหม่ ใครบางคนที่ยากไปในภาคแรกได้หวนกลับมาสานต่อชีวิตใหม่

เพราะผู้เขียนคือพระเจ้าที่สรรค์สร้างตัวละครให้มีชีวิตขึ้นมา สร้างเนื้อที่หรือผืนแผ่นดินทั้งหมดในนิยาย พระเจ้าย่อมกำหนดได้ทุกอย่างทุกอย่าง หากว่า...พระเจ้าไร้ซึ่งเหตุผล ทำทุกอย่างตามอำเภอใจของตน

ส่งยิ้มแล้วผมก็ปลอบโยนนักศึกษาหนุ่มด้วยอ้อมแขน บอกเขาไปว่าใครบางคนที่ยากไปก็เหมือนสายฝนซึ่งได้ทำหน้าที่ของตัวเองจบสิ้นไปแล้ว ทั้งไว้เพียงความชุ่มฉ่ำบนผืนดิน และความอุดมสมบูรณ์แห่งพืชพันธุ์เอาไว้ข้างหลัง

ความรักต่างหากที่ยังคงอยู่ ไม่ได้จากไปไหน ถักทอต่อสาน และส่งมอบออกไปอย่างไรที่สิ้นสุด

นิยายเรื่องหนึ่ง หรือตัวละครผู้หนึ่ง หากยังหวานเมื่อดพันธุแห่งความรักลงในหัวใจผู้อ่าน ต้นไม้แห่งรักอันยืนยงย่อมผลิดอกออกผลได้อย่างไม่รู้จบสิ้น

ในมิติแห่งรักจึงไม่มีใครเดินจากไปอย่างแท้จริง

เพราะเมล็ดพันธุ์แห่งรักที่ยังคงอยู่ในหัวใจของคนอ่าน นิยายเล็กๆ เล่มนี้จึงหวนกลับมาอีกครั้ง เพื่อทำหน้าที่บอกเล่าเรื่องราว

และหวานความรักโปรยลงบนแผ่นดินแห่งสวนอักษร

ในทุกที่ที่มีรัก เรื่องราวเล่าขานย่อมสานต่อ

จากรักสู่รัก

จากหัวใจสู่หัวใจ

จากความรู้สึกสู่ความคิด

จากชีวิตสู่เลือดเนื้อ

จากอ้อมแขนสู่อ้อมกอด

ขยายกว้าง ยาวไกล ไพศาล...นานเป็นนิรันดร์

ด้วยรัก

ประชาคม ลุนาชัย

กรุงเทพฯ กรกฎาคม 2561

ทดลองอ่าน

สารบัญ

แบ่งปันกันอ่าน	1
หญิงสาวผู้ตามหานิยายรัก	14
บทแรกของนิยายรัก	25
โลกที่มีนิยายรัก	35
จุดเปลี่ยนในนิยายรัก	45
ยะมิลายอดรัก	56
สิงโตแห่งกาฬทวีป	66
หุ่นส่วนชีวิต	77
ดวงตาที่สะกดรอย	91
เรื่องเศร้าในทะเลสาบ	102
อาณาจักรที่แฝงเร้น	113
อำนาจแห่งความผูกพัน	123
นิยายรักในทุ่งฝัน	133
นิยายรักที่ดีที่สุด	147
แผนที่ในใจ	160
จากบทอวสานสู่การเริ่มต้น	172
หาดแสงจันทร์	182
ภูเขาของชีวิต	192
หัวใจที่แกร่งกว่าเหล็ก	204
แสงจันทร์สุดท้าย	218
เรือแสงจันทร์	230
เกี่ยวกับผู้เขียน	240

แบ่งปันกันอ่าน

จักรยานสีขาว และสาวผมยาววัยยี่สิบห้าหลุดลงที่แผงขายหนังสือพิมพ์เล็ก ๆ หน้าตลาดสด ตากลมโตสูงใส่จับจองหนังสือที่แขวนห้อยอยู่เหนือแผง รูปพระเอกนางเอกละครยอดเยี่ยม หัวชนกันอยู่บนปกสีซี ไต้ลงไปบนแผงไม้กระดาน หนังสือพิมพ์รายวันเหลืออยู่เพียงไม่กี่ฉบับ ผมยาวบนหัวสะบัดส่าย แต่ตาชุกชกยังกวาดมองเหมือนคาดหวังว่าจะเสาะพบอะไรมากไปกว่านี้

เธอมองเข้าไปข้างในตึกแถวซึ่งส่วนหนึ่งขายของชำ เจ้าของเดินออกมาพอดี หญิงวัยราวห้าสิบปีส่งยิ้มมาแต่ไกล ชยับเดินมาหยุดอยู่ข้างแผงพลากร้องถามว่า

“รับอะไรดีคะคุณ”

“น้ำมีหนังสืออีกหรือเปล่าคะ”

“ก็มีเท่าที่เห็นนี่แหละค่า เขามาส่งให้แค่นี้ หนังสือพิมพ์ใหม่ ๆ ต้องรอพ่วงนี้เข้า”

“ว่า...แะจิง”

“หาหนังสืออะไรอยู่ล่ะ”

หญิงสาวก้มหน้ายิ้ม พลาทหมุนจักรยานหันหัวไปอีกทาง

ก่อนจะจากไปเธอหันกลับมาถามเจ้าของร้าน

“น่าจะ อำเภอนี้มีร้านขายหนังสือกี่ร้าน”

“มีอยู่สามร้าน หน้าตลาดทางโน้นร้านหนึ่ง ส่วนอีกร้านอยู่ใกล้ๆ ชนสง”

“เอ่อ...ร้านไหนขายหนังสือเป็นเล่มบ้าง”

เจ้าของร้านหันไปมองหนังสือที่ห้อยแขวนไว้เหนือแผง แล้ววกกลับมาขมวดคิ้วกับหญิงสาว

“หนังสือเล่มยังงี้กัน ไอ้ที่แขวนไว้เนี่ยก็เป็นเล่มไม่ใช่หรือคุณ”

หญิงสาวยิ้มขบขัน “ไม่เหมือนกัน ที่หนูพูดถึงเล่มเล็กกว่านี้ เอ่อ...ที่เป็นเล่มแบบหนังสือนิยายนะ น่าเคยเห็นไหม อำเภอนี้มีร้านขายหนังสือแบบนั้นหรือเปล่า”

สาวใหญ่เจ้าของร้านโคลงหัวไปมาช้าๆ “ไม่มีหรอกหนู นีมันอำเภอล็ก ร้านขายหนังสืออย่างที่หนูว่า ต้องขับรถเข้าไปซื้อที่ตัวจังหวัดโน้น”

“ว้า...แยจ้ง หนูบิ๊ปได้แค้จกรยาน”

“หนูมาจากไหน มาทำอะไรที่นี่”

“มาอยู่กับพี่ชาย เenga...เลยอยากหาหนังสืออ่าน”

“พี่ชายหนูมาทำงานที่นี่หรอ”

“เป็นครูใหญ่ น่าคงไม่รู้จักเขาหรอก เขาไม่ใช่คนที่นี่”

“อ้อ...น่าคงไม่รู้จักจริง ๆ นั้นแหละ”

“แต่เขาแต่งงานกับคนอำเภอนี้ หนูมาอาศัยบ้านเขาสักปีหนึ่ง หรือถ้าทนไม่ไหวก็สองอาทิตย์”

“หนูอยากได้หนังสืออะไรบ้างละ น้ำพอจะฝากคนอื่นช่วยซื้อให้ได้”

“จริงหรือน้า งั้นหนูฝากตั้งค์ไว้กะน้ำ พรงี้เข้าหนูมารับ

หนังสือได้เลยใช่ไหมคะ”

“หนูบอกซื้อหนังสือมาก่อน ดูว่าเขาจะมีขายหรือเปล่า”

“หนูเอานิยายรักเกาหลีลิบเล่ม เรื่องอะไรก็ได้ หนูฝากตั้งไว้กับน้ำสองพันไปเลยดีกว่า”

หญิงสาวควักกระเป๋าตังค์ออกมา หยิบแบงก์พันสองใบยื่นให้ เจ้าของร้านสาวใหญ่ยิ้มแล้วโคลงหัวไปมา

“เก็บไว้ก่อนเถอะหนู พรุ่งนี้ยังไม่ได้หนังสือหรอกนะ ต้องอีกสามสี่วัน น้ำจะฝากเขาซื้อให้ แต่ว่าหนูซื้ออะไรละ”

“หนูซื้อแก้ม แล้วน้ำล่ะ”

“คนแถวนี้เขาเรียกจันป้านุ้ย หนูอยู่บ้านพักครูหรือเปล่า”

“เปล่า อยู่บ้านพี่ชายกับพี่สะใภ้ แต่ว่าสามสี่วันนี้นานจังน้ำ หนูอยากอ่านหนังสือวันนี้เลยนะน้ำ มาอยู่ที่นี้เหงาจัง”

“อ่าเกอเน่มันเล็ก ไม่ค่อยมีที่เที่ยว อ้อ...น้ำลืมไป เลย คุ้มวัดกลางด้านโน้นไปมีคนเขาขายหนังสือเก่า หนูลองแวะไปดูสิ เผื่อจะมีนิยายรักเกาหลี”

หญิงสาวตาโตขึ้นมาทันที “จริงหรือน้ำ งั้นดีเลย หนูต้องไปแล้ว แต่ว่า...หนูยังไปไม่ได้ถ้าไม่ได้เบอร์โทร.น้ำ”

เจ้าของร้านยิ้มกว้าง หยิบปากกาและกระดาษก้มลงจดเบอร์โทรศัพท์แล้วยื่นส่งให้หญิงสาว ขณะจักรยานแล่นลื่นห่างออกไป แยกยังยืนเท้าสะเอวมองตาม พยายามวาดภาพปกหนังสือนิยายรักเกาหลีในใจ

ยกมือกุมหัว แล้วหลุดปากถามตัวเอง “มันเป็นหนังสือแบบไหนกันวะ”

แม่น้ำใหญ่ปลายฤดูแล้งน้ำลดระดับลงจนเห็นพื้นทรายโผล่ขึ้นเป็นบริเวณกว้าง กระซังเลียงปลาพลอยลดต่ำลงห่างตลิ่ง ถนนเลียบบแม่น้ำยามบ่ายคล้อยว่างโล่ง ร้านอาหารริมทางห้าติดกับแม่น้ำเริ่มทยอยออกมาตั้งโต๊ะ แดดส่องสาตมาพร้อมไอร้อน แต่อีกด้านหนึ่งของขอบฟ้า คล้ายกับว่าเมฆฝนกำลังแต่งตัวรับฤดูกาลใหม่

จักรยานสีขาवल้นลือไปตามถนน ซาลงเมื่อถึงหน้าวัด ตากลมโตสุกใสกวาดมอง นลิดารู้ว่าลำพังตัวเธอเองคงหาร้านหรือที่ขายหนังสือเก่านั้นไม่เจอ ต้องถามคนพื้นถิ่นแถวนี้ คิดได้แล้วห้าข้างหนึ่งก็ทำตามคำสั่งสมอง หย่อนลงทาบบนพื้น หยุดจักรยานไว้ที่ไต้ร่มไม้

ยังไม่ทันได้เอ่ยปากถามคนที่ผ่านไปมา สายตาเธอก็เหลือบไปเห็นป้ายตัวอักษรสีเขียวพร้อมลูกศร

...ร้านหนังสือแบ่งปันกันอ่าน

“ฮั่นแน...” นลิดาร้องบอกตัวเองในใจ “มันต้องร้านนี้แน่นอน”

ลูกศรสีแดงนำเธอไปพบป้ายชี้ทางถัดมาในอีกสามช่วงเสาไฟฟ้า เธอบังคับจักรยานเลี้ยวเข้าซอยเล็กๆ ทะลุถึงถนนใหญ่อีกสายหนึ่ง ป้ายลูกศรตามมาบอกทางให้เธอเลี้ยวเข้าซอยข้างหน้า

“ทำไมซับซ้อนขนาดนี้” นลิดาบนพึมพำ

ทะลุไปถึงถนนสายรอง ป้ายลูกศรเปลี่ยนมาติดอยู่ที่ต้นยางใหญ่ ซ้อออกไปนอกเมือง นลิดาเกือบจะถอดใจหยุดเจ้าสองล้อแล้วถิบกกลับทางเก่า แต่ความกระหายอ่านนิยายรักเกาหลีสทำให้เธอต้องฝืนใจลงทุนปั่นจักรยานคู่ชีพไปต่อ

จนกระทั่งป้ายลูกศรนำเธอมาถึงสนามหญ้าโล่ง มอเตอร์ไซด์วิบากทรายีนฝุ่นเกาะเดี่ยวดายอยู่ตามลำพัง ประตูบ้านครึ่งอิฐครึ่งไม้

สองชั้นเปิดกว้างเหนือปากประตูทางเข้า ป้ายที่เขียนด้วยข้อความ 'ร้านหนังสือแบ่งปันกันอ่าน' ตัวอักษรประดิษฐ์สีม่วงเข้มดูดีมีศิลปะ นลินดา มองแล้วเข้าใจว่า หากเจ้าของร้านเป็นคนเขียนเอง น่าจะมีความสามารถทางวาดเขียนพอสมควรทีเดียว

นลินดา จอดจักรยาน เดินไปเท้าสะเอวมองป้ายชื่อร้าน สอดสายตาจ้องเข้าไปข้างใน เธอเห็นหนังสือหลากหลายวางอยู่บนชั้น เป็นระเบียบเรียบร้อยไม่แพ้ร้านหนังสือใหญ่ๆ ความเป็นนักอ่านที่หลงตัวเองมานานว่าอยู่ในระดับหนอนหนังสือชั้นเทพ วิเคราะห์ด้วยหัวสมองของนิสิตปริญญาโทศิลปศาสตร์ที่ยังไม่รู้อนาคตของตัวเองว่าจะกลับไปเรียนต่อหรือปล่อยทิ้งไป นลินดา บอกตัวเองในนาทีเดียวว่า เธอมาถูกที่แล้ว มีร้านนี้แล้วไม่ต้องพึ่งพาบริการของร้านนุ้ย แต่ซักก่อน...เลือกหนังสือให้ได้เหมาะสมแล้วค่อยโทร.ไปบอกยกเลิกการฝากชื่อ

จากนั้นเป็นต้นไป ตลอดหนึ่งปีของสัญญาครูอัตราจ้างของเธอ คงไม่เปลี่ยนแปลง อย่างน้อยก็มีหนังสือนิยายรักเกาหลี่ให้อ่านทุกวันอย่างเต็มอิ่ม ครบสัญญาว่าจ้าง ชะตากรรมของวิทยานิพนธ์ปริญญาโทจะเป็นอย่างไรต่อไปค่อยมาพิจารณากันใหม่ เช่นเดียวกับโทษทัณฑ์ของตัวเองเองที่ถูกพ่อเนรเทศมาอยู่ชายแดนก็ได้จบสิ้นลงเสียที ทันทีที่ได้รับอิสรภาพกลับคืน เธอก็จะเล่นลิ่วปลิวลมกลับกรุงเทพฯ

เธอก้าวผ่านปากประตู ข้างในเงียบเชียบ เงาคนขายยังไม่ปรากฏ นลินดา ไม่รู้สึกหวาดกลัวหรือตื่นตระหนก เพราะชั้นชื่อว่าร้านหนังสือ ย่อมเยี่ยมไปด้วยมิตรภาพ ผู้เป็นเจ้าของลงทุนทำป้ายลูกศรติดเอาไว้ตามเสาไฟฟ้าหนักโซอยู่น้อยซะเมื่อไร เมื่ออุทิศส่วพลังแรงไปขนาดนี้แล้ว คงไม่หลอกใครต่อใครมาฆาตกรรม

เยี่ยงฆาตรกรโรคจิตเป็นแน่

ขึ้นไม้และพลาสติกวางชิดผนัง ป้ายที่ติดไว้บนสุดบอกราคา
ยี่สิบบาททุกเล่ม

“ถูกจัง” นลิตาเปลือยตัวขึ้นเบาๆ “อย่างนี้ต้องอุดหนุน
สักร้อยเล่ม พรุ่งนี้จะให้พี่สะใภ้ช่วยเอารถมาน”

หยิบหนังสือแปลเล่มแรกติดมือขึ้นมา ยังไม่ทันพลิกอ่าน
ข้างในต้องรีบวางลง หนังสือนักสมอมแบบนั้นนลิตาไม่อ่าน หยิบ
เล่มสองและสามแล้ววางลงด้วยอาการแบบเดิม ขยับไปยังอีกชั้น
หยิบอีกห้าหกเล่ม แล้วก็วางไว้ที่เก่า

“มีแต่หนังสือไม่ได้เรื่อง” เธอว่า “สงสัยเจ้าของร้านอายุ
แปดสิบ”

ขยับไปสำรวจอีกชั้น คราวนี้ค้นพบนิยายของนักเขียนไทย
ที่เธอพอจะจำชื่อได้บ้าง ค่อยยังชั่ว รัย่น้อยหน้อย ไกล่เกาหลี่
เข้าไปพอสมควร แต่แล้วความหวังของเธอก็เกือบจะวูบหาย
เมื่อพบว่า เป็นผลงานของนักเขียนรุ่นลายครามทั้งสิ้น ไม่ว่า
โบตัน, กฤษณา อโศกสิน, ศรีฟ้า ลดาวัลย์, ก.สุรางคนางค์
และรพีพร

“น่าจะมีกึ่งฉัตรกับดวงตะวัน” นลิตารำพึงไปค้นหาไป
จากก้มๆ เงยๆ เธอลากเก้าอี้มานั่งแล้วลงมือรื้อกองหนังสือ
ตรงชั้นล่างสุด

“มีแต่นักเขียนอาวุโสสูงๆ ทั้งนั้น สงสัยเจ้าของร้านต้อง
อายุเกินเก้าสิบหรือไม่ก็น้องๆ ปู่เย็น เพชรบุรี”

เรื่องรักเกาหลี่ไม่มีว้าวปรากฏ บ่นไปรื้อไป ครั้นเงยหน้า
ขึ้นอีกครั้งดวงตาคู่หนึ่งจ้องเธออยู่ที่ประตูทางออกหลังบ้าน

ลำแสงจ้ำที่สาดย้อน เธอมองเห็นหน้าเขาไม่ถนัด จนกระทั่ง

เขาขยับมาข้างหน้าสองสามก้าว

“หวัดดีครับ”

“ค่ะ...หวัดดี”

“หาหนังสืออะไรหรือครับ ผมจะได้ช่วย”

ชายหนุ่มอายุไม่น่าจะเกินสามสิบห้า นุ่งกางเกงขาสั้น สวมเสื้อยืดสีขาว สูงโปร่ง ผมยุ่ง หวดบางหรือผมแหร็ม ผิวขาวซีดค่อนข้างผอม เลียงเนิบขำนุ้มทุ่ม เขาจ้องนลิตาด้วยสายตาที่ชวนขนลุก

ผมบนหัวยาวถึงไหล่ พันกันยุ่งเหมือนไม่เคยพบหัวมาตั้งแต่ชาติปางก่อน สีหน้าเหลือลึงซีดราวกับต้นหญ้าที่ถูกครอบไว้ห่างเหินจากสายลมและแสงแดดมานานปี ที่ชวนขนลุกคือดวงตาที่เยะเยือกเฉยราวกับน้ำแข็ง

นลินตานั่งเป็นรูปปั้น หลบสายตาคุณนั้นแล้ว แต่ความเยะเยือกยังเหมือนแผ่ลามไปทั่วไขสันหลัง ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยเห็นตาของใครเฉยเฉยถึงเพียงนี้

เธอพูดตะกุกตะกัก “เจ้าของร้านหรือคะเนี่ย”

เขายืนตระหง่านอยู่ที่เดิม กลางแสงที่สาดย้อน มองคล้ายหุ่นฟางในท้องทุ่ง น้ำเสียงสม่่าเสมอชวนสยงใจเพิ่มขึ้นอีก

“ไม่ถือว่าเป็นร้านครับ ไม่ถือว่าเป็นการซื้อขายด้วย ยี่สิบบาทนี้แบ่งปันกันอ่าน”

ถ้อยคำสุภาพเรียบร้อยพองจะคล้ายภาพน่ากลัวลงไปได้บ้าง นลินตากล้าพองจะแย้งว่า “แบ่งปันกันอ่านแล้วขายนี้หมายความว่ายังไงคะ”

เหมือนถูกรุกด้วยคำถามที่ไม่คาดคิด หนุ่มเจ้าของร้านเงยไปครู่หนึ่งก่อนพยายามชี้แจงให้ลูกค้าเข้าใจ “คือยังจ้ครับ

ผมมีหนังสือเยอะ เมื่อเห็นว่าอำเภอนี้ไม่มีร้านพ็อกเก็ตบุ๊ก ผมเลยเอามาแบ่งกันอ่าน ถ้าให้ฟรีเดี๋ยวคนมาหอบไปซึ่งก็โลขายนะ ตั้งราคาไว้ยี่สิบบาทอย่างที่เห็น”

“อ้อ...”

นลิตาทำท่าเหมือนจะเข้าใจเหตุผลเจ้าของร้าน มือซึ่งหยุดรื้อกองหนังสือไปชั่วครู่เริ่มขยับอีกครั้ง หันมองชั้นสุดท้าย ยังไม่ขยับลุกขึ้น เธอเห็นว่าเธอจะค้นหาด้วยตัวเอง เจ้าของร้านหรือมือแบ่งปันยืนอยู่ตรงนี้ ไม่ต้องออกแรงของตัวเองอีกต่อไป อยากได้อะไรก็บอกให้เขาทำให้

“แล้วมีกำไรหรือคะ” เธอถาม

“กำไรอยู่ที่ความสุขของคนอ่านครับ” เขาตอบ

“สร้างภาพหรืออุดมคติจริง ๆ ค่ะ”

“เป็นความรู้สึกส่วนตัวครับ”

“เปิดมานานเท่าไรแล้วคะ”

“สักเกือบ ๆ เดือนเห็นจะได้ครับ”

“ขายได้มากเท่าไรแล้ว”

“เกือบ ๆ ร้อยบาท”

“แล้วไม่เจ๊ง...เอ๊ย...ขาดทุนหรือคะ”

เขายืนอยู่ที่เดิม คล้ายเปิดโอกาสให้ลูกค้าเลือกหนังสือได้เต็มที่ ได้ยินคำว่าเจ๊งเต็มหู แต่ไม่มีท่าทีโกรธเคือง นลิตาไม่กล้าจ้องหน้าเขาตรง ๆ แวดตาที่เห็นไม่รู้จะเปรียบกับอะไรดี ระหว่างผีดิบและนักฆ่าเลือดเย็น

“ร้านผมไม่มีวันเจ๊งหรอกครับ ขายหนังสือที่มีอยู่หมดเมื่อไรคนในอำเภอนี้ก็ได้อ่านหนังสือเป็นหมื่นเล่ม”

“มีนิยายรักไหมคะ” นลิตาขยับลุกขึ้นยืน

“มีเยอะครับ คุณไปดูตรงมุมโน้นสิครับ นิยายรักทั้งนั้น
ผมแยกไว้เป็นหมวดหมู่”

นลิตาเคลื่อนกายมายังหน้าชั้นหนังสือหมวดนิยายรัก ไล่สายตา
ไปตามตัวอักษรบนสันปก ดูชื่อเรื่องและนามคนเขียน แขนสองข้าง
ห้อยขนานลำตัว มือไม่ได้เอื้อมหยิบ เธอจำนิยายบางเล่มได้จาก
ที่เคยถูกครูบังคับให้อ่าน แต่นั่นนานกาลมาแล้ว และเธอก็ไม่ได้
รู้สึกประทับใจพอจะหยิบเล่มนี้ขึ้นมาอ่านซ้ำ

“เขาชื่อกานต์ นี่ถือเป็นนิยายรักด้วยหรือคะ” เธอถามขณะ
ยังไล่สายตาไปตามสันปกหนังสือบนชั้น

“ครับ” เจ้าของร้านตอบสั้นๆ

“มาตามโบวรี นี่หนังสือสมัยไหนคะ”

“ถ้าผมจำไม่ผิด พิมพ์ครั้งแรกเมื่อร้อยกว่าปีที่แล้ว แปล
เป็นภาษาไทยก็ราวๆ ก่อนปีสองพันห้าร้อยยี่สิบ”

“ใครไปเกิดทันเล่มนี้ โอ้...มีแต่ของเก่าๆ”

“หนังสือดีไม่มีวันเก่าครับ หนังสือเล่มที่พิมพ์ออกมาใหม่
ต่างหากเก่าเร็ว และจะตายไปก่อน”

“เทสส์ แห่งเดอร์เบอร์วิลล์ เรื่องนี้สนุกไหมคะ”

“เป็นหนังสือดีเล่มหนึ่ง เอากลับบ้านไปอ่านสิครับ ชอบ
นิยายรักครับรองไม่ผิดหวัง เมื่อหลายปีก่อนมีคนเอาไปสร้างเป็นหนัง”

“เมื่อหลายปีก่อน...”

“ครับ”

นลิตาหมุนตัวช้าๆ จากที่ได้พูดคุยตอบโต้ เจ้าของร้าน
ไม่ได้น่ากลัวเหมือนแวตาแห่งแสงของเขา อย่างน้อยก็ไม่น่าจะใช่

ผีดิบหรือนักฆ่า น้ำเสียงแผ่วแผ่วไร้อารมณ์ความรู้สึก แต่คำพูดของเขา
สุภาพ ท่าทื่ออ่อนโยนไม่แข็งกระด้างเหมือนแวนดา

เมื่อหันหน้ามองเจ้าของร้านอีกครั้ง พบว่าเขานั่งลงบนเก้าอี้
เล็ก ๆ ใบหน้าของเขาขาวซีดเหมือนคนอยู่ในร่มมานาน ดวงตา
เบิกกว้าง อาจไม่ใช่ความแข็งแรงที่เย็นยะเยือกอย่างที่ประหลาดในตอนแรก
นลิตาคล้ายพบเห็นแวนดาเหงาซ่อนอยู่ เขาผินหน้ามองผ่านประตู
ออกไป

“มีหนังสือใหม่ๆ บ้างไหมคะ” นลิตาถามขึ้น

“มีครับ” เขาชักสายตากลับ “ใหม่ล่าสุดพิมพ์ออกมาเมื่อ
เดือนที่แล้ว ให้ผมแนะนำไหมครับ”

“เอานิยายรัก”

“งานแปลหรือของนักเขียนไทย”

“เกาหลี ฉันชอบนิยายรักเกาหลี”

เขาทำท่าจะขยับลุกขึ้น แต่แล้วนั่งติดเก้าอี้เหมือนเดิม

“ไม่มีนิยายรักเกาหลีครับ”

“ว้า...แย่จัง ร้านคุณไม่ทันสมัยเอาเสียเลย”

หมดหวังจะได้หนังสือกลับบ้านไปอ่าน นลิตากวาดตามอง
ชั้นหนังสือและผนังว่างโล่ง แม้มือจะอาดสะอ้าน แต่ก็ว่างเปล่าเกินไป
ในความรู้สึกของเธอ ใช้...ว่างเปล่า แม้มือหนังสือเป็นพันๆ เล่ม แต่
ไม่ได้มีหนังสือสำหรับเธอแม้แต่เล่มเดียว

เธอมองผ่านประตูออกไปยังจักรยานสีขาวที่จอดอยู่ นึกถึง
ความเหงาและชีวิตอันไร้หวังในอำเภอชายแดน อีกนานกว่าจะเปิดเทอม
บางทีเธอจะขอพี่ชายกลับไปอยู่กรุงเทพฯ ลักสองสัปดาห์ พี่ชายคง
ไม่ว่าอะไร เขาให้อิสระเธอเต็มที่ แต่พ่อที่ต้องการดัดสันดานเธอ
ให้หนักคงไม่ยอม

“ฝากซื้อหนังสือได้ไหม” นลิดาตัดสินใจยื่นไม้ตายสุดท้าย

“นิยายรักเกาหลี” เขาขยับลุกขึ้น

“ค่ะ”

“ผมไม่ค่อยได้เดินทาง แต่ฝากพี่สาวซื้อให้ได้”

“พรุ่งนี้ได้ไหมคะ”

เขายืนเท้าสะเอว โคลงหัวไปมา “ไม่เร็วขนาดนั้น ลักเดือนหนึ่ง”

“ว่า...” นลิดาร้องเสียงดัง “ลงแดงตายกันพอดี”

“ขอโทษเกิดครับ” เขาขยับไปทางชั้นหนังสือ หันมาจ้องหน้า นลิดา “ขอโทษที่ผมต้องถามตรงๆ ทำไมต้องเป็นเรื่องรักเกาหลีเท่านั้น”

กระแสดความเยือกเย็นแล่นลามไปกระทบไขสันหลังอีกครั้ง นลิดาถอยกรูด ทำไมต้องเป็นนิยายรักเกาหลี เพราะเธอชอบไง

ตั้งสติได้มั่นคงแล้ว นลิดายืนปักหลัก นึกสนุกที่ได้โต้เถียง หลอกล่อให้อีกฝ่ายหนึ่งจนโกรธ แต่เธอจะต้องเอาชนะแววตาเยือกน้ำแข็งให้ได้เสียก่อน

เธอยืนจ้องเขาตรงๆ คราวนี้เขาเป็นฝ่ายหลบ นลิดาตอบ “เพราะมันสนุกไง ถ้านิยายไทยสนุกๆ ก็พอจะชดเชยกันได้ แล้วมีไหมล่ะคะ”

ชายหนุ่มขบฟันเบาๆ “ผมมีอยู่เล่มหนึ่ง แต่น่าเสียดายมันเปียกน้ำ เอามาให้คุณอ่านตอนนี้ไม่ได้ เป็นเรื่องอ่านสนุก”

“ตากแดดได้นี่คะ”

“กระดากหลุดออกจากกันจนไม่เป็นเล่ม ตัวหนังสือบางหน้าก็อ่านยาก ผมจะรวบรวมให้”

“ค่ะ”

“นิยายเรื่องนี้อาจช่วยให้คุณลืมเรื่องรักเก่าทั้งหลายหมด”

“ถึงขนาดนั้น”

“ผมหวังเช่นนั้น”

“พรุ่งนี้นั้นมารับตอนเช้า”

“ผมพิมพ์ไม่ทัน” เขาใช้มือดันสันปกหนังสือบนชั้นกลับเข้าที่
“วันนี้วันเสาร์ คุณมารับวันเสาร์หน้านะครับ ผมคิดเงินคุณตอนละ
สองบาท”

นลิதாகลั่นหัวเราะ คิดจะยั่วให้เขาโกรธอีกครั้ง แต่ยังหา
วิธีการและคำพูดไม่ได้ เธอยิ้มอย่างไม่เคยรู้สึกขำขนาดนี้มาก่อน
ในชีวิต

“งั้นไม่ขอพึ่งบริการคุณแล้วละ เพราะร้านที่ตลาดเขาซื้อ
ให้ฉันได้”

“ครับ แต่ถ้าคุณเปลี่ยนใจ นิยายรักที่ดีที่สุดรอคุณอยู่ที่
ในวันเสาร์หน้า”

เขายืนอยู่หน้าปากประตู มองตามจักรยานสีขาวยที่เล่นห่างออกไป
ในย่านแดดอ่อนจางที่สาตลื้อป่าหญาภิรมทาง นลิดาเอี้ยวคอมองไป
ข้างหลัง ดวงตาเหงาๆ เหมือนลอยตามเธอมา เขายืนมองอยู่
ตรงนั้น คล้ายกับว่าจะไม่ขยับกายจนกว่าเธอจะย้อนกลับมาที่นี้
อีกครั้งในวันเสาร์หน้า

นลิดาปั่นจักรยานห่างออกไป มีคำถามบางอย่างเกิดขึ้นในใจ
หากได้หนังสือจากนานู้อย่างที่ต้องการแล้ว เธอจะกลับมาที่ร้าน
แบ่งปันกันอ่านอีกหรือไม่ เพราะที่นี้ไม่มีหนังสือสำหรับเธอ ถึงแม้
เจ้าของร้านจะคุยโอ่ว่ามีหนังสือเล่มหนึ่งที่จะทำให้เธอลืมเรื่องรัก

เกาหลีไปทั้งหมด แต่นั่นแค่คำคุยโตที่หาราค่างวดอะไรไม่ได้
บางทีอาจเหมือนร้านค้าที่แขวนหัวแพะแต่ขายเนื้อหมา โฆษณา
เสียเลิศจ่าย แต่คุณภาพจริง ๆ ต่ำตืดดิน คำพูดที่เขาวดอ้างหา
สาระอะไรไม่ได้

“ไม่ชอบคนขี้โม้...” เธอสะบัดหน้า และย้ำกับตัวเองว่า
คงไม่มีวันจะกลับมาเยือนร้านหนังสือจอมคุยโตนั้นอีก

หญิงสาว ผู้ตามหานิยายรัก

นลินา มาถึงแผงหนังสือย่านตลาดสดหลังเที่ยงวัน ใจจริงแล้วเธออยากตระเวนดูตลาดเลาตั้งแต่รุ่งเช้า แต่ยับยั้งชั่งใจด้วยเหตุผลและการทบทวนประสาคนที่เชื่อว่าตัวเองมีความละเอียดรอบคอบอยู่บ้าง ชื่นใจร้อนมาตั้งแต่โกโหรงได้แห้วงให้ญกลับบ้านแทนที่จะเป็นหนังสือ เธอต้องใช้เวลาและโอกาสคนอื่น จากการที่เป็นนักอ่านชั้นเซียนระดับเทพของเธอ อย่างน้อยก็พกคำคมติดปากเอาไว้เตือนตัวเองในบางเวลา

...การให้โอกาสคนอื่นก็เท่ากับให้โอกาสตัวเอง เมื่อเรียกร้องโลกกว้างจากคนอื่น ใจของเธอต้องกว้างกว่าโลกทั้งหมด...

หญิงวัยกลางคนนั่งอยู่กับเด็กชายวัยราวสิบสองสิบสามปี แกมองเห็นนลินาตั้งแต่จอดจักรยานไว้ริมทางเท้า ผุดลุกขึ้นพร้อมเด็กชายหัวเกรียนยิ้มทักทายและร้องถาม

“หนูจะมาเป็นครูโรงเรียนสวนพรวนใช่ไหม”

นลินาสะดุ้งเล็กน้อย ทำไมความลับของเธอถึงได้รั่วไหลเร็วถึงเพียงนี้ ยังไม่ได้ลงมือสอนแม้แต่หน้าที่เดียว และไม่น่าจะมีรายชื่อไปติดอยู่บนกระดานในโรงเรียน แม่ค้าของชำขายหนังสือพิมพ์

ไปได้ข่าวมาจากไหน

“ทำไมน้ำรู้ดีจัง” เธอว่า

“ตั้ม ไหว้คุณครูสิลูก” แกหันไปบอกลูกชาย

เด็กชายร่างผอมแก้ง่ามยกมือไหว้ว่าที่คุณครู นลิดาหน้าแดง
ขณะฉลนลานรับไหว้

“มันจะขึ้นมอสามปีนี้ คุณครูสอนชั้นอะไรคะ” น้ำนุ้ยถาม

“มอต้น” นลิดาตอบไปทั้งที่ยังรู้สึกอายกับคำเรียกขาน

“ก็คงได้สอนไฉ่ลึงนี่ให้เป็นผู้คนกับเขาได้เสียที” น้ำนุ้ยบ๊วยไ้
ไปทางลูกชาย “ได้ข่าวว่าหนูเป็นน้องสาวอาจารย์ชัยสิทธิ์”

“ค่ะ” นลิดาเหลือบมองหนังสือพิมพ์บนแผง หยิบติดมือ
ขึ้นมาฉบับหนึ่ง

“น้ำนุ้ยรู้ได้อย่างไรคะว่าหนูเป็นน้องใคร” นลิดาตามติดเอา
ต้นตอคนเผยแพร่ความลับ

“อ้อ...อาจารย์ชัยสิทธิ์แวะมาซื้อหนังสือพิมพ์บ่อย น้ำรู้จัก
ท่านดี ไม่เพียงแต่น้า คนแถวนี้ไม่มีใครไม่รู้จักท่าน”

“แย่จิง...”

“ทำไมถึงแย่ละคะคุณครูแก้ม”

“อ้อ...หนูว่าข่าวในหนังสือพิมพ์ค่ะที่แย่”

“ใช่ๆ น้าก็ว่าแย่ คนฆ่ากันตายทุกวัน”

นลิดาควักเงินออกมายื่นให้น้ำนุ้ย เธอไม่อยากพูดถึงเรื่อง
รักเกาหลีสื่อหน้าลูกศิษย์ในอนาคต และไม่กล้าแม้จะทวงถาม
หนังสือที่ฝากซื้อ

น้ำนุ้ยรับเงินค่าหนังสือพิมพ์ ยิ้มให้นลิดา “อ้อ...หนังสือที่
ครูแก้มฝากซื้อ คงอีกวันสองวัน แต่ไม่รู้จะได้เปล่า จังหวัดเราเล็ก
ไม่เหมือนกรุงเทพฯ ที่มีทุกอย่าง”

นลิตาก้มหน้าพูด “ช่างเถอะน้ำ หนูไม่ยอมอ่านนิยายพวกนั้นอีกแล้ว พอเปิดเทอมงานคงยุ่ง”

“นำฝากเจ้าตั้มด้วย มันค่อนข้างเรียนซ้ำ ช่วยดูแลมันหน่อย”

“ค่ะ”

นลิตารับคำ ให้อาและรับไหว้ลูกชายแม่ค้าแล้วพาจักรยานสี่ล้อเล่นห่างออกไป เธอปั่นเนิบช้าเหมือนคนใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จักรยานคลานไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย ลำแดดที่สาดส่องคล้ายนำความเหงามาด้วย อีกหลายวันกว่าจะเปิดเทอม ตอนนี้ยังไม่รู้ว่าจะเอาอะไรไปสอนเด็ก ได้ยินคนเรียกคุณครูแล้วรู้สึกเขินอายจนอยากเตลิดหนีไปไกลๆ

ชีวิตในยามถูกเนรเทศเปลี่ยวเหงาเช่นนี้เอง เธอไม่ชอบดูโทรทัศน์ อยู่กับหนังสือได้เป็นวัน เธอชอบนิยายรักหวานจินตนาการถึงพระเอกร่างสูงโปร่ง ไหลกว้าง ผมสั้น ใบหน้าสีเหลี่ยม ตาคมวาว เสียงนุ่ม ในรัศมีที่ไม่ห่างอ้อมแขนของเขากินสองเมตร โลกทั้งใบย่อมสวดยสดงดงามและอบอุ่นอ่อนโยนชนิดหาที่เปรียบมิได้

นอกจากภาพพระเอกตามแบบฉบับอาร์ดัง เธอยังวาดภาพถึงนางเอกดวงตาสุกใส ซึ่งอ่อนเล็กน้อยแต่พองาม ช่างพูดไว้วมยาว ขบถไม่เป็นแต่ชอบขี่จักรยาน และชอบอ่านนิยายรักเป็นชีวิตจิตใจ แล้วตอนนี้นางเอกผู้นำสงสารกำลังตกยากอย่างแสนสาหัส

นลิตาหยุดจักรยานลงใกล้คันเขื่อนริมแม่น้ำ มองข้ามไปอีกฝั่งหนึ่ง นึกถึงเพื่อนสนิทที่แต่ละคนหนีไปเรียนต่อต่างประเทศกันหมด ไม่เหลือใครพอจะอนุเคราะห์ส่งนิยายรักหวานมาให้คิดแล้วก็ถอนหายใจ ชีวิตช่วงนี้ของเธอนับว่าประสบเหตุวิฤตขาลง

อย่างแท้จริง

“ว่า...ทำไมมันแยะไปหมดวะ” เธอระบายความอัดอั้นกับ
สายน้ำเบื้องหน้า

เมื่อคิดถึงร้านขายหนังสือเก่า เธอสะบัดหน้าและแหม่มริมฝีปาก
ผันไปเถอะ เธอไม่มีทางยอมจำนนไปรับหนังสือที่ไม่เล่มนั้น

แต่ไม่แน่...นลิดาไม่ถึงกับตัดโอกาสตัวเองทั้งหมด นี่ยังไม่ถึงวันเสาร์ ถ้าแวะไปตอนนี้ก็เสียเวลาเปล่า เธอเป็นคนเข้ากับ
ใครๆ ได้ง่าย พูดไม่หยุด แต่จะรู้สึกเหมือนอากาศไม่พอหายใจ
ทุกครั้งที่ต้องไปอยู่บนโลกใบเดียวกับคนปากหนัก

ถ้ามีอันจนตรอกกลับไปทีนั้นอีกครั้ง เธอก็จะแวะไปเอา
หนังสือเล่มที่เจ้าของร้านไม่ไว้ จำยัดตั้งสองบาทแล้วก็จะรีบเก็บ
จักรยานจากมา

“ถ้าไม่สนุกก็โยนทิ้ง...” นลิดาบอกตัวเอง

บ่ายวันเสาร์ จักรยานสีขาवल้นลื่นผ่านหน้าวัดกลาง ผมยวของ
หญิงสาวลอลมปลิวสะบัด สองสามวันที่ผ่านมา เธอได้หนังสือ
มาเก็บไว้ในห้องนอนถึงห้าเล่ม แรกที่น้ำหนักส่งให้ นลิดาเกือบจะ
หัวเราะเสียงดัง ไม่ใช่नियाรักอย่างที่ต้องการ แต่เป็นการตุน
ญี่ปุ่นแบบเดียวกับที่อัดแน่นร้านเช่าหลายแห่งในกรุงเทพฯ เพื่อ
ไม่เป็นการทำลายน้ำใจ เธอรับมาโดยไม่ปรึกษาตำหนิ

“नियाรักเกาหลีมันเป็นแบบนี่เองหรือครูแก้ม” น้ำนุ้ยถาม

“ไม่เชิงเสียทีเดียวหรอกน้า แต่ห้าเล่มพอแล้วนะคะ หนูจะ
เลิกอ่านหนังสือพวกนี้แล้ว”

“เตรียมสอนเด็กกะสิ”

“ค่ะ”

“โรงเรียนน่าจะดูดีขึ้นนะคะ มีครูสาวๆ เพิ่มมาอีกคนหนึ่ง พวกครูหนุ่มๆ คงดีใจ”

“ไม่รู้จะทนหนาวหุหุหนาวได้นานหรือเปล่า หนูเป็นคนพูดไม่หยุด”

“ไม่หุหุหุคะ ครูแถมเสียงเพราะ และก็...สวยด้วย”

“ครูแถมเสียงเพราะและสวยด้วย” คำพูดนี้ช่วยให้หนังสือการ์ตูนที่ไร้ความหมายกลายเป็นของที่ระลึกซึ่งเธอเก็บไว้อย่างไม่รู้สึกว่าหนังสือเหล่านั้นไร้ค่าแต่อย่างไร

ใกล้ถึงร้านหนังสือ นลิดาได้กลิ่นหอมของไก่อ่างลอยมาตามลม วันก่อนไม่แน่ใจว่าเธอลืมสิ่งเกิดหรือไก่อ่างเจ้านี้หยุดขายกลิ่นหอมชวนใจยิ่งขึ้นเมื่อเธอพาจักรยานเข้าใกล้ร่มเงามะขามเทศต้นใหญ่ หญิงวัยกลางคนกับลูกสาวตัวเล็ก ๆ จ้องมาที่เธออย่างมีความหวัง

“ไก่อ่างไหมคุณ” แม่ค้าร้องถาม

จักรยานชะลอช้าลง “เดี๋ยวหนูไปเอาหนังสือก่อน ขากลับจะแวะ ไม่รู้เจ้าของร้านอยู่หรือเปล่า”

แม่ค้าพูด “อยู่ค่ะ...คุณคนนั้นไม่เคยออกไปไหน ขากลับอย่าลืมแวะนะค่ะ”

นลิดาหย่อนเท้าสองข้างลงสัมผัสพื้นและยังนั่งอยู่บนจักรยานกดกริ่งติด ๆ กัน หวังว่าคนในบ้านจะได้ยินแล้วไหลหน้าออกมาเจียบไปราวสองนาที่เต็ม เธอกดกริ่งจักรยานอีกครั้ง เจียบไปอีกนาที่ครึ่ง

“ส่งสายนอนหลับ” เธอนึก แล้วกดกริ่งจักรยานซ้ำๆ

เธอไม่คิดจะเข้าไปในบ้านหรือที่เรียกว่าร้านหนังสือ แต่เมื่อ

กริ่งจักรยานไม่ได้รับการตอบสนอง และบรรยากาศเงียบเชียบ เหมือนบ้านร้าง อดไม่ได้เธอจึงก้าวลงจากจักรยาน วูบหนึ่งคิดจะกลับ แต่อีกวูบแย้งว่าอุตส่าห์มาถึงที่แล้ว เธอไม่ควรกลับบ้านมือเปล่า

อีตาคนนั้นหากไม่นั่งเหงาอยู่ในมุมไหนสักแห่ง ก็น่าจะนอนกลางวันอย่างคนสันหลังยาว เธอจะจงใจทำของหล่นให้เกิดเสียงดัง ไม่ลงทูนร้องเรียกอย่างเด็ดขาด

ทันทีที่ย่างก้าวเข้าสู่ข้างใน นลิดาเบิกตากว้าง ห้องหนังสือที่เธอเคยเห็นเมื่อวันเสาร์ที่แล้วเปลี่ยนโฉมไปเหมือนจตุรีขึ้นบนโลกอีกใบหนึ่ง บนผนังด้านซ้ายติดรูปเขียนสีน้ำรูปใหญ่ ด้านขวาประดับไว้อีกรูปหนึ่ง กลางห้องมีโซฟาและโต๊ะกลางจัดแต่งอย่างดี ทุกซอกมุมสะอาดสะอ้าน พร้อมด้วยแจกันดอกไม้ปลอมสีสด

หนังสือบนชั้นจัดวางอย่างเป็นระเบียบ ส่วนที่กองสุมไว้เมื่อเสาร์ที่แล้วหายไป เมื่อสุดหายใจเข้าปอดลึก เธอคล้ายได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้

เธอยืนกวาดตามองทุกอย่างภายในห้องเงียบๆ ไม่กล้าทำเสียงดัง และลืมนึกว่าตอนแรกตั้งใจเรียกเจ้าของบ้านออกมาโดยวิธีไหน

เธอหมุนตัวเพื่อจะมองไปอีกด้าน สายตาเลื้อยไปเห็นภาพวาดสีน้ำสวยๆ วางอยู่บนโต๊ะกลาง หญิงสาวสวมกระโปรงสีน้ำเงิน ยืนผายลมสบายพลั่วไหวอยู่กลางทุ่งดอกหญ้า เมื่อ นลิดาหันกลับขึ้นมา เธอจึงรู้ว่าไม่ใช่รูปวาดธรรมดา แต่เป็นปกหนังสือทำมือเล่มบางๆ

...หัวใจนางฟ้า และนางฟ้าในหัวใจ ตอนที่หนึ่ง...

ในความเงียบที่ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจของตัวเอง เธอ

ยื่นจ้องช็อกและรูปวาด ครั้นเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ดวงตาเฉยเมย
คู่หนึ่งจ้องมาที่เธอ ไม่มีคำพูดทักทาย เขายืนอยู่หน้าปากประตู
ที่ทะลุออกไปทางหลังบ้าน

“เล่มนี้หรือเปล่าคะ” เธอถาม

เจ้าของบ้านยืนนิ่ง ไม่ตอบออกมาเป็นคำพูด ได้แต่พยักหน้า
ช้าๆ

“ทำไมบางนิดเดียว อ่านไม่ถึงชั่วโมงก็จบแล้ว” เธอเปิดดู
ข้างใน ไล่สายตาไปตามตัวอักษร

“อ่านซ้ำได้นะครับ”

“ฉันไม่ชอบอ่านซ้ำ อ่านจบแล้วก็ต้องอ่านเล่มใหม่”

“อ่านซ้ำจะทำให้คุณเข้าใจเรื่องได้ดียิ่งขึ้นนะครับ”

“ต่อให้ชอบขนาดไหน ฉันไม่เคยกลับมาอ่านซ้ำอีก”

“ฉันคุณต้องฝึกตัวเอง”

น้ำเสียงดุดันเหมือนงูใจบีบบังคับอยู่ในที่ ถ้าเป็นเมื่อก่อน
นลิดาคงกระตือรือร้นและตื่นตัว จากนั้นก็เปิดปากด่าจ้องๆ
เธอเกือบจะท้ออย่างที่ว่า หากพลังอำนาจบางอย่างสะกดเธอไว้

เธอจงใจจะเปิดฉากด่าด้วยสายตา ครั้นสบสานกับความ
เยือกเย็นชนิดทะลุไขสันหลัง ริมฝีปากของเธอได้แต่ปิดมึ่ม แล้ว
เป็นฝ่ายเบือนหน้าก้มหลบ

ขยับมือพลิกดูข้างใน ตอนแรกเพื่อกลบเกลื่อนความพ่ายแพ้
พยายามจะรวบรวมพลังขึ้นสู้ใหม่ เขาต้องหลบสายตาเธอ ไม่ใช่
เธอเป็นฝ่ายถอยร่นแบบนี้ ในเมื่อเขาเป็นคนชาย ก็ต้องยอมรับ
เงื่อนไขของคนซื้อ เมื่อเธอต้องการอ่านหลายตอน เขาก็ต้องผลิต
ออกมาสนองตอบ

พลังที่เธอต้องการช่างรวบรวมยากเย็นแสนเข็ญกว่าครั้งก่อนๆ

เธอใช้เวลาด้วยการพลิกหนังสือไปที่ละหน้า แล้วก็หยุดนิ่งกับรูปวาด

หนังสือทำมือเล่มบาง ภาพประกอบสวยงามประดับไว้ทุกหน้านั้นยิ่งทำให้ตัวหนังสือน้อยลง ทว่าความสวยงามที่ประดับไว้กลับเหมือนสายน้ำเย็นที่ประโลมใจจนลิดาสิมไปว่าจะเริ่มเปิดฉากทำสงครามปากกับเจ้าของร้านยังง

“เรื่องจบแค่นี้หรือคะ”

“แค่ตอนเดียวเองครับ”

“อ้าว แล้วทำไมไม่ทำให้จบทีเดียว”

“ผมพิมพ์ได้ช้า กระดาษที่เปียกน้ำแเกาะเนื้อความลำบาก”

“ว่า...แย้ง แล้วอีกตอนจะได้อ่านเมื่อไรละคะ”

“วันเสาร์หน้าครับ”

ความรู้สึกอยากอ่านนิยายเรื่องนี้ลุดฮวบ วูบหนึ่งเธอเกือบจะปามันทิ้งไป แล้วหมุนตัวเดินออกจากร้านและไม่กลับมาอีกสิ้นสุดกันทีกับร้านหนังสือประหลาดและคนขายแปลกโลก

ทว่า...เธอชอบรูปวาดโทนสีสดใส ถึงเรื่องไม่สนุก ไม่ชวนติดตาม ไม่ได้วิเศษเหมือนชายผู้นี้คุยไว้ แต่รูปวาดสวยๆในเล่มมีค่าต่อการเก็บสะสมไม่น้อยทีเดียว

เธอควักเหรียญสองบาทออกมายื่นให้เขา “เท่านี้จะคะ”

“ครับ” เขารับไว้

เกือบจะบอกลาเขาและเดินออกจากประตู เธอเลี้ยวไปเห็นรูปอีกแผ่นที่ยังวาดไม่เสร็จติดอยู่บนขาที่ยังริมประตูหลังบ้าน เธอเดินเข้าไปดูใกล้ๆ

“คุณวาดรูปเป็นด้วยหรือคะ วาดไม่เสร็จยังสวยขนาดนี้”

เขายืนอยู่ที่เก่า ตอบคำถามด้วยการผงกหัวหนึ่งครั้ง

“คุณवादเอาไปทำอะไรคะ”

“ปกนิยายเรื่องนี้ตอนที่สอง”

“คุณวาดรูปขายหรือคะ”

เขาตอบด้วยการสั่นหัวหนึ่งครั้ง

เธอมองไปที่รูปเขียนแผ่นใหญ่บนผนัง ซีมือและถาม “คุณวาดเองทั้งหมดหรือเปล่าคะ”

เขาผงกหัวอีกหนึ่งที

เธอรู้สึกเหมือนว่าอากาศที่ใช้หายใจลดน้อยลง พลิกดูรูปประกอบในเล่มของนิยายตอนแรก ดูเหมือนบางสิ่งบางอย่างกำลังจะล่ามเธอไว้ ถึงนิยายเรื่องนี้จะไม่สนุก แต่เธออาจต้องมาที่นี่อีก เพราะอยากได้รูปสวยๆ ไปเก็บสะสม

“คุณวาดรูปเก่งนะคะ แล้วทำไมไม่วาดขาย” เธอไม่เพียงเอ่ยถาม แท้สองข้างขยับเข้าใกล้ ดวงตาสุกสกาจ้องหน้าเขาอย่างคาดคั้นเอาคำตอบ คราวนี้ไม่ใช่การก่อกองครามหรือการยั่วล้อเพื่อทะเลาะ แต่ต้องการให้เขาตอบตามตรง อย่าโกหกให้เธอจับได้ ใบหน้าซีดขาวยิ่งไร้รอยยิ้ม “เพราะผมวาดรูปเมื่อใจอยากจะวาด ถ้าทำเป็นอาชีพหรือทำขาย ปีหนึ่งอาจได้เพียงสองสามรูป”

“แล้วในนี้ล่ะคะ คุณวาดได้ตั้งหลายรูป” เธอพลิกหน้าหนังสือทำมือ

“เพราะผมอยากวาด”

เธอหัวเราะเบาๆ “คุณชื่ออะไรคะ”

เขาหันมองไปอีกทางหนึ่ง “ภู...ภูติน”

“ภู...อันนี้ดี แต่ดินคำหลังนี้ไม่เพราะ ภูทำไมไม่อยู่สูงกว่านี้”

“ผมไม่รู้เหตุผล พ่อเป็นคนตั้งให้”

“ทำไมไม่ถามพ่อล่ะคะ น่าจะถาม โทร.ถามคีนี่เลยสิคะ”

เขาก็มหันหลังชั่วคราว แล้วเงยขึ้นมาสบตากับเธอซ้ำๆ ไม่เพียงความเหงาที่ซ่อนแฝงอยู่ในนั้น แว่วเย็นยะเยือกเหมือนหายไพลินแทนที่ด้วยวูบวับแห่งเรื่องราวที่เธอไม่เข้าใจ เหมือนฉากผ่านของนิยายบางเรื่องที่เคลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว

เขาก้าวไปยังประตูหลังบ้าน หมุนตัวกลับมาตอบเธอ

“พ่อผมไม่อยู่ให้ใครไปถามแล้วครับ”

จักรยานสีขาวยแล่นช้าๆ ไปตามถนนริมแม่น้ำ แสงแดดยามบ่ายส่องกระทบด้านหลัง ส่วนทางกระแสลมฝนที่พัดมาอีกทางหนึ่งเท่าที่ถีบจักรยานเหมือนคนแรงน้อย นลิตายังนึกถึงแววตาและน้ำเสียงสุดท้าย

“พ่อผมไม่อยู่ให้ใครไปถามแล้วครับ”

เพราะความช่างพูด ช่างซักถามเป็นอัตโนมิติของเธอแท้ๆ ไม่คิดเสียก่อนว่าอะไรควรพูด อะไรควรถาม คนเรามีนิยายในชีวิตมากมายที่อยากเก็บซ่อน ครั้นเมื่อเรื่องราวเหล่านั้นถูกกระตุ้นให้ต้องบอกเล่าผ่านกระแสความทรงจำ ปากอาจเก็บงำไว้หว่าช้างในความรู้สึกมีหรือจะไม่ดำเนินเรื่องราวไปตั้งแต่ต้นจนจบ

เธอได้แต่เอ่ยคำว่าขอโทษ แต่นั่นไม่ทำให้นิยายในใจของเขาลง ป่านนี้อาจนั่งก้มหน้าซบฝามืออยู่บนโต๊ะหินหลังบ้าน แม้แต่ตัวเธอเองก็เถอะ แววดาแสนเศร้าของเขายังตามมาเป็นนิยายที่แสนรันทดในใจของเธอ

เสาร์หน้าเธอต้องมาอีก นลิตาบอกตัวเอง ไม่ใช่เพียงเพื่อนิยายอีกตอนหนึ่งหรือภาพวาดสีน้ำสวยๆ ที่เธออยากได้ แต่เธออยากเอ่ยขอโทษเขาคี่ครั้ง และจะไม่ซักถามอะไรเขาเกี่ยวกับ

ความหลังอีก

เธอจะมารับหนังสือไปอ่านทุกตอน แม้นิยายรักเรื่องนี้จบ
ไปแล้ว แต่เธอจะแวะมาเยี่ยมเขาด้วยความหวังดี จนกว่าจะ
แน่ใจว่า นิยายแสนเศร้าในใจของชายผู้นี้ได้ปิดฉากลงอย่างหมดจด
งดงามไปแล้ว

บทแรก ของนิยายรัก

บลิดา พลิกดูหนังสือทำมือราคาสองบาท ไล่สายตาผ่านตัวอักษรสีดำเพียงผ่านๆ สนใจภาพประกอบมากกว่าเรื่องราวที่ยังไม่ได้ลงมืออ่าน เธอแอบประเมินความน่าจะเป็น แล้วทำใจล่วงหน้า เบ็ดเสร็จว่านิยายเรื่องนี้ไม่มีทางที่จะดึงเธอเข้าหาเหมือนเรื่องรักเกาหลี หรือแม้เพียงสักเลี้ยวของเลี้ยว เรื่องรักเปี่ยมเสน่ห์จากดินแดนกิมจิตรงเธอไว้ได้ทุกครั้ง รู้สึกผูกพันกับตัวละครราวกับว่าเธอกลายเป็นส่วนสำคัญในเรื่องราวทั้งหมด

ปิดหนังสือทำมือเล่มบางๆ ลงแล้วเธอยังจ้องดูภาพหน้าปก คิดว่าน่าจะดีไม่น้อย หากเธอไม่อ่านนิยายเรื่องนี้แม้แต่บรรทัดเดียว เพื่อคงความรู้สึกดีๆ เอาไว้ตลอดไป เพราะอย่างน้อยเธอก็ชอบปกและภาพประกอบ แม้จะวาดด้วยมือของชายลึกลับในร้านหนังสือซึ่งแสนประหลาดที่สุดในโลกก็ตาม

เธอวางเอาไว้บนโต๊ะ สบตากับหญิงสาวบนหน้าปกหลายครั้งผ่านไปสามวัน เธอยังวางไว้ที่เดิม จนกระทั่งเย็นของวันที่สี่ เธอเอื้อมหยิบติดมือแล้วเดินออกไปยังระเบียงบ้าน หวดนั่งลงบนเก้าอี้ผ้าใบ ทอดสายตาตามองไปยังแม่น้ำ ไกลออกไปยังด้าน

ทิศตะวันออก หุบเขาสี่เทาทอดตัวเหยียดยาวไต่กลุ่มเมฆขาวพราว
เป็นเพราะความเหงา บวกกับไม่มีทางเลือกอื่น ตอนนี้อยู่
เหมือนความอัดอั้นตันตันทางการอ่านประดามีเล่มเธอไว้กับหนังสือ
อนาถาเล่มนี้ ไม่ต่างกับเก็บดอกหญ้าแซมผมยามยาก เธอค่อยๆ
เปิดหนังสือ แล้วเริ่มต้นอ่านอย่างไม่ตั้งใจ

หัวใจนางฟ้า และนางฟ้าในหัวใจ ตอนที่หนึ่ง...

สาวสวยวัยยี่สิบแปดปีกำลังจะเข้าพิธีวิวาห์
ในอีกสามวันข้างหน้า เจ้าสาวของหล่อนเป็น
ทายาทมหาเศรษฐี ประตูลูกบิดประตูทองคำกำลังจะ
เปิดรับลูกผู้หญิงคนหนึ่ง เช่นเดียวกับความสุข
ในชีวิตอันสมบูรณ์พร้อมซึ่งน่าจะรอคอยหล่อนอยู่
ในอนาคต แต่ในตอนนี้ หล่อนเหมือนคนใกล้จมน้ำ
อยู่ใต้น้ำ อากาศไม่พอให้หายใจ กระแสคลื่น
ความวิตกกังวลที่ถาโถมเข้ามาทวิกราดเกรี้ยวรุนแรง
ขึ้นทุกขณะ

เมื่อห้าปีก่อน หล่อนเคยรอคอยวันแต่งงาน
ด้วยหัวใจเปี่ยมด้วยความฝัน วาดภาพชีวิตคู่
ที่มีแต่ความสุข สองคนก้าวเดินเคียงกันไป
ผจญหัวใจและชีวิตเป็นหนึ่งเดียว ก่อนหล่นตาลง
ได้เห็นหน้าคนที่หล่อนรักตื่นลึกลับขึ้นมาในรุ่งเช้า
ได้เห็นหน้าเขาก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมด กุมมือเขา
ไว้ชุกกร่างอยู่ในอ้อมกอด แล้วลุกขึ้นเดินออกไป
เผชิญหน้าอุปสรรคร่วมกัน

แต่ทว่าในห้วงเวลานี้ เมืองงานแต่งงานกำลัง
คืบคลานมาถึงในความเป็นจริงกลับไม่ทำให้หล่อน
มีความสุขอย่างที่ควรจะเป็น

หล่อนเคยตั้งหน้าตั้งตารอคอยชายคนหนึ่ง
กลับมา รอแล้วรอเล่าไม่เคยมีแม้ข่าวคราว ห้าปี
ผ่านเลยไป ทั้งยาวนานและเป็นทุกข์ เมื่อวันหนึ่ง
เขากลับมา แทนที่จะนำความสุขทั้งมวลมาให้ กลับ
กลายเป็นปัญหาหนักอกที่ยากจะตัดสินใจ

หล่อนจะอย่างไรกับพิธีแต่งงานที่กำลัง
จะมีขึ้นในอีกสองสามวันข้างหน้า เดินไปสู่นาคด
ที่กัวกมือเรียกหล่อนด้วยความยินดี หันหลังให้กับ
อดีตคนรักด้วยเหตุด้วยผลที่อ้างกับใจของตนได้
เขาทิ้งหล่อนไปนานถึงห้าปี มีความชอบธรรมใดบ้าง
ที่เขาจะกลับมาทวงถาม นานพอที่เขาจะลืมหล่อน
และหล่อนเองก็ควรมีสิทธิ์เลือกเส้นทางของตน

เหตุผลอ้างได้ แต่ความรู้สึกในใจเดินไปอีก
ทางหนึ่ง ชายที่หล่อนจะแต่งงานด้วยไม่ใช่คนที่
หัวใจหล่อนเรียกร้องและตามหา คนไกลที่เพิ่ง
กลับมาต่างหากที่ทำให้ใจของหล่อนเต้นแรงเสมอมา

ไม่ว่าจะนานแสนนานแค่ไหน หล่อนยังรอคอย
เขา และวันนี้เขากลับมา หล่อนจะละทิ้งความรัก
และการรอคอยที่จับสั่นลงตามความปรารถนาของ
หัวใจไปได้อย่างไร

หล่อนควรหรือที่จะแต่งงานกับชายคนหนึ่ง
เพื่อรอคอยชายอีกคนไปตลอดชีวิต

ชะตากรรมทั้งหมดควรอยู่ในมือของหล่อน
หรือฝากไว้กับคำพิพากษาของคนอื่น
ตอนนี้ ชีวิตเป็นของหล่อน...นางสาวขวัญระพี
หรือเป็นของใคร...

นี่มันรักสามเส้านี้หว่า...นลิดาร้องบอกตัวเองในใจ น้ำเน่าซัดๆ
ได้กลืนติดปลายจมูกอย่างแรงทีเดียว พุดกับตัวเองแบบซ้ำๆ แต่
สายตายังไม่ละไปจากตัวอักษร พลิกจากหน้าแรก หน้าที่สองและสาม
จนถึงหน้าสุดท้าย

แค่สืบทอดหน้าเอง สันจู้ยิ่งกว่ากระโปรงนักเรียนพาณิชย
เสียอีก เปรียบเทียบแล้วเธอยังกุมหนังสือไว้ในมือ เรื่องราว
ที่ดำเนินมาจนถึงอักษรตัวสุดท้าย อารมณ์ความรู้สึกและประเด็น
ปัญหาในชีวิตตัวละครยังคงค้างคาใจ อ่านจบแล้ว แต่เรื่องยังไม่จบ
อารมณ์ของเธอค้างเหมือนคนกินข้าวไม่อิ่ม อยากรู้เรื่องและอยาก
อ่านต่อเร็วๆ ต่อให้น้ำเน่าแฉะไหนก็ตามที เรื่องราวที่ได้สัมผัส
เพียงบางส่วนจุดความอยากรู้ขึ้นในใจเธอทีละน้อย

เธอลงมืออ่านซ้ำอีกรอบ

ขวัญระพียืนอยู่ที่ริมแม่น้ำ ขอบฟ้ายามใกล้ค่ำ
เบื้องหน้าหล่อนคล้ายความเหงาหลากสีระบาย
เอาไว้ ดวงตะวันใกล้จะสิ้นแสง กลุ่มเมฆหนา
เคลื่อนตัวบดบัง แสงส่วนหนึ่งสาตกกระทบผืนน้ำ
ในความรู้สึกของขวัญระพียามนี้ นั่นเป็นความเหงา
อีกสีหนึ่ง ที่ไม่เพียงแต่ระบายโลกรอบข้าง แต่
ได้แทรกกลืนไปในห้วงอกของหล่อน

ระลอกลมส่งเสียงครางฮือเลียบชายฝั่ง ผมยาว
ของหล่อนปลิวสยาย ดวงหน้าค่อยๆ ผินมองไปอีก
ทางหนึ่ง

ร่างสูงโปร่งสืบทอดเดินเลียบริมแม่น้ำมาช้าๆ
ขวัญระพีจำท่วงท่าของชายผู้นี้ได้ดี หัวใจหล่อน
เต้นแรง มือขมู่เหงื่อสองข้างไหลอับชื้นและกัน
หายใจถี่กระชั้นไม่เป็นจังหวะ

ดวงตาคมวาวขยับใกล้เข้ามาพร้อมร่างสูงโปร่ง
ในสายตาของขวัญระพี ห้าปีผ่านไป ชายหนุ่มที่
กำลังเดินเข้ามาใกล้แทบไม่ได้เปลี่ยนไปจากเดิม
ผิวเข้มขึ้นเล็กน้อย ไม่ได้อ้วนหรือผอมไปจากที่
หล่อนเคยเห็น ต่างจากเดิมตรงหมวดเคราที่แม้จะ
โกนเกลี้ยง แต่ดูเขียวเข้ม บอกถึงวัยหนุ่มฉกรรจ์
ที่อายุผ่านเลขสามมาหมดๆ

“ขวัญ” เสียงทักทายเหมือนแว่วมาจากที่ไกล
แสนไกล

“ขวัญ” เขาขยับเข้าใกล้ แล้วหยุดยืนอยู่ห่าง
ราวสองช่วงแขน

หากย้อนไปเมื่อสองสามปีที่แล้ว ขวัญระพี
คงเฝ้าค้นหา แต่นาทีนี้เท้าของหล่อนถูกตรึงเอาไว้
กับพื้น ไม่มีแรงแม้จะขยับปากเอื้อนเอ่ยออกไป
หล่อนได้แต่เบิกตามองอย่างเงิบเขียบ

หล่อนแลเห็นประกายดาววาวโรจน์ของเขา
นี้เป็นดวงตาคู่เดิมที่หล่อนเคยสบสานด้วยความ
ซึ้งใจ เขายังเหมือนเด็กน้อยเจ้าอารมณ์ รัก

และโกรธรุนแรง ทันทีที่เห็นว่าหล่อนเมินเฉย ไม่แสดงออกถึงความดีใจกับที่ได้พบเขา แววดา ของเขาเปลี่ยนเป็นเศร้าสร้อย แล้วค่อยๆ เบือนหน้า มองไปอีกทางหนึ่ง

วูบหนึ่งในความรู้สึก ขวัญระพีหนาวยะเยือก ในใจ ทำที่แบบนี้เคยเกิดขึ้นเมื่อห้าปีก่อน จากนั้น เขาก็พาความเศร้าเจ็บหายไปเหมือนตายจาก ผิงตัวเองอยู่ในโลกซึ่งไม่มีใครตามพบ ไม่สนใจว่า คนข้างหลังรอคอยการกลับ และสนใจคิดถึงแทบ ทุกนาที

“ภัทร” หล่อนร้องเรียกชื่อเขาด้วยน้ำเสียง สิ้นสะท้าน

ดวงหน้าเข้มๆ หันกลับมา ขยับปากยิ้ม ทำท่า จะเดินเข้าใกล้ แต่เท้ากลับหยุดอยู่กับที่

“คุณหายไปไหนมา” ขวัญระพีถาม

“ไปตามหาเกียรติของผม” เขาตอบ “เกียรติ ที่ถูกรอคอยของคุณทำลายมันไป”

“ห้าปี”

“ใช่ ห้าปี ตอนแรกผมคิดว่าจะต้องใช้เวลานานกว่านี้ด้วยซ้ำ”

“คุณทราบเรื่องของฉันแล้ว”

“ครับ ผมไม่ได้แะมาเพื่อแสดงความยินดี แต่ มาเพื่อบอกให้คุณและใครต่อใครรู้ว่า ผมยังไม่ตาย”

“ฉันไม่เคยคิดว่าคุณตายจากไป แต่ห้าปี... มันนานเกินไป”

“สำหรับความทุกข์ ปีเดียวก็นานเท่าชั่วชีวิต”

“คุณไม่ได้คิดถึงฉัน”

“ขวัญ ตลอดเวลาที่จากไป ไม่มีวันไหนที่ผ่านไปโดยที่ผมไม่คิดถึงคุณ แต่ผมต้องสู้กับหลายสิ่งหลายอย่าง แต่ผมก็ผ่านมันมาได้ ผมกลับมาในวันนี้ ไม่ได้มาเพื่อเรียกร้องอะไรจากคุณ และไม่ได้มาขอร้องให้คุณตัดสินใจใหม่ ไม่เลย...”

ไหล่อันเหยียดตรง แหวดเปียกด้วยประกายแห่งความทรงnung และเท้าที่พร้อมเดินจากไป ขวัญระพีบอกตัวเองว่ารู้จักผู้ชายคนนี้ดี บางสิ่งในตัวเขาอาจเปลี่ยนไป แต่ทั้งหมดทั้งมวลยังเป็นชายที่หล่อจนเคยรู้จักและรัก

“คุณกลับมาทำไม” หล่อนถาม

นิภาทรยิ้มและตอบ “มาเพื่อบอกลาคุณ นี่คือการหล้ง แต่ความตั้งใจแรก ผมอยากเห็นหน้าคุณเป็นครั้งสุดท้ายและรู้ว่าคุณได้พบกับชีวิตที่ดี”

“คุณรวยแล้วใช่ไหม”

“รวย เพราะผมพอใจในสิ่งที่ผมหาได้ ไม่ใช่จากทรัพย์สินที่ผมมี แต่ก็ดีกว่าวิศกรรับจ้างกินเงินเดือนคนอื่นเมื่อห้าปีก่อน”

“ฉันรอคุณ...”

ขวัญระพีบอกตัวเองก่อนออกจากบ้านว่า จะต้องไม่แสดงความอ่อนแอออกมา ไม่ว่าจะเป็นท่าทีหรือคำพูด หล่อนต้องเก็บซ่อนอาการให้มิดชิด

แม้แต่จะแสดงความรักความอาลัยออกมาในสีหน้า
และแวตาก็ไม่สมควร ปลอຍให้ทุกสิ่งทุกอย่าง
จบสิ้นลง เพื่อเข้ากับหล่อนจะได้จากลากันด้วยดี
ทันทีที่เอ่ยคำนี้ออกมา ขวัญระพีรู้ตัวว่าพลาดไป
ถนัด ความอ่อนแอภายในจิตใจของหล่อนสะท้อน
ออกมาในน้ำเสียง

แวตาท้อหรือจะปิดได้มิด ทันทีที่เขาหันมา
สบสาน คนฉลาดอย่างนิภทระยอมดูออก
หล่อนยังต้องการเขา...

นลินายิ้มกับตัวเองในความเงียบ ในที่สุดเธอก็ได้สร้าง
ประวัติศาสตร์หน้าใหม่ในชีวิตของตัวเอง จากที่ไม่เคยอ่านนิยาย
ซ้ารอบสอง เรื่องน้ำเน่ากระจายนี้หลอกล่อให้เธอเพลอพลาดไป
จนได้ ไม่เพียงเท่านั้น กว่าที่จะถึงวันเสาร์ เธออาจเสียท่าเพลอ
อ่านซ้าอีกรอบก็เป็นได้

นึกถึงคนหน้าตาซ้อๆ แวตาทแปรกประหลาดที่บ้านหนังสือ
เก่าแล้ว เธอนึกเคืองขึ้นมาในฉับพลัน เลห์ร้ายไม่เบาสินะ ทำนิยาย
เป็นตอนๆ เหมือนนิยายสารรายสัปดาห์ จุดประสงค์ก็เพื่อให้เธอ
อ่านซ้าหลายรอบนี่เอง

เขารู้ว่าเธอขาดสิ่งนี้ ต้องการอ่านนิยายรักอย่างไม่มีเงื่อนไข
เขาเลือกจับโยนนิยายน้ำเน่าให้ละเลียดชิม พฤติกรรมแบบนี้ไม่ต่าง
อะไรกับคนขายอาหารข้างทางที่ขาดความรับผิดชอบ ประชันมา
อย่างหยาบๆ ไม่คิดจะใส่ใจหัวใจลงไปด้วย มองคนหัวเป็นเหยื่อ
ที่ชมซานมาชออาศัย

“แสบไม่เบา...” เธอค่อนแคะในใจ

ต้องไม่อ่านซ้ำอีก เธอย้ำกับตัวเอง ได้ตอนใหม่มาก็ต้องอ่านรอบเดียว หรือบางทีถ้าไม่สนุกก็อาจจะไม่อ่านแม้แต่บรรทัดเดียว เก็บแค่ภาพวาดสีน้ำสวยๆ ก็พอแล้ว

เธอสบสายตาทะลุสาวบนปก คนนี้หรือขวัญระพี ชื่อเซยระเบิดยังกะนางเอกนิยายในร้านเช่าที่เจ๊งไปนานแล้ว รูปร่างหน้าตา ดูออกสมัยใหม่ เรือนผมพลีวสยายอยู่บนฉากหลังผืนๆ นั้นมองไม่รู้เบื่อทีเดียว

แต่ว่า...คนเขียนกับคนออกแบบปกนี่จินตนาการตรงกันหรือเปล่าละ หรือว่าพ่อคนปากหนักในบ้านขายหนังสือคิดเองเออเองทั้งหมด ชอบผู้หญิงแบบนี้ แล้วก็ใส่จินตนาการส่วนตัววาดออกมาโดยไม่คำนึงถึงตัวเรื่อง

อีกสิ่งหนึ่งที่เธอต้องเอ่ยชมด้วยใจจริง ตลอดสิบหกหน้าที่เธออ่านวรรคตอนถูกต้อง ไม่มีคำผิด จัดหน้าได้สวยงามเหมือนคนทำหนังสือมืออาชีพ

หรือว่าเขาพิมพ์หนังสือขาย หากไม่ใช่คนออกแบบปกรับจ้างก็น่าจะใหญ่โตขนาดเป็นเจ้าของสำนักพิมพ์ ไม่อย่างนั้นคงไม่เข้าใจการทำหนังสือ แต่ว่า...ถ้ามีตำแหน่งสำคัญขนาดนั้น เขามิ่าจะมีเวลาทำนิยายรักทำมือให้เธออ่าน

เขาเป็นคนพิมพ์หนังสือขาย หรือแค่ทำเล่นสนุกๆ ตามประสาคนว่างมาก ไม่สิ ถ้าเขาไม่มีการงานเกี่ยวกับสิ่งพิมพ์ เขาจะเอาหนังสือมาจากไหนมากมายเต็มบ้าน

หว่า...หนังสือทำมือเล่มนี้ เรื่องราวกับภาพประกอบบรรณนิมิตต่างกันอย่างเห็นได้ชัด เรื่องเซยแสนเซย ห่างซันกับภาพประกอบไปหลายปีแสงทีเดียว

เธอจะต้องไม่ถามถึงคนเขียน อ่านไปสักสามสี่ตอนเดียว

ก็รู้เอง ถึงแม้ไม่รู้หรือดูไม่ออก เธอก็จะไม่ถาม แสดงให้เห็นว่า
นักอ่านชั้นเซียนเหยียบเมฆ แค่อ่านบรรทัดแรกก็รู้แล้วว่าเป็น
สำนวนของใคร

นักอ่านชั้นยอด ครูสอนภาษาไทยอนาคตบรรเจิดอย่างเธอ
ไม่ได้มโหรีอยู่แต่เฉพาะนิยายรักเกาหลిత่านนั้นหรอกนะ...รู้เอาไว้ด้วย

วางหนังสือทำมือไว้บนโต๊ะ ลุกขึ้นไปยืนเกาะราวระเบียง
มองแสงสีริ่มแม่น้ำยามค่ำ แสงระบายนกหลากสีในยามนี้ เธอ
ไม่ได้รู้สึกเหงา หากเป็นความร่าเริง อีกหน่อยฟ้าก็จะมืด แสงไฟ
บนถนนก็จะสาดส่อง ราตรีแผ่ตัวเดินทางในยามหลับ เธอสัมผัส
มันได้กับหลากเรื่องราวในความฝัน

เธอมีใช้นางเอกในนิยายรักเรื่องเซย์เจ๋มนี้แน่นอน เธอยิ้ม
กับตะวันลับฟ้า และรอคอยคำคืนที่กำลังยื่นมือมาสัมผัส

เธอชอบความมืด และหลงรักคำคืนที่เธอหลับได้สนิท